

Interjú a Prelátussal: „A szentség nem a szupernőké vagy a szuperférfiaké, hanem a hús-vér embereké”

Mons. Fernando Ocáriz a „Semana” című lapnak adott interjút a legutóbbi, kolumbiai útja során. Beszélt többek között a katolikus egyház nyitásáról és a világban tapasztalható hivatások válságáról. Hangsúlyozta a remény visszaszerzésének fontosságát.

2024.10.05.

Szent Josemaría katekézisének az ötvenedik évfordulójára Amerikában Ön visszatért a régióba. Úgy gondolja, hogy az Opus Dei a valóságban, ezekben az országokban megközelíti a Szent Josemaría Escrivá által megálmodottakat?

Amikor Szent Josemaría Amerikában járt, nagy álmai voltak a keresztény szolgálatról itt. Nem hagyva figyelmen kívül a nehézségeket és emberi tényezőt hálát adok Istennek az Opus Dei fejlődéséért Kolumbiában és a kontinens többi részén. Ugyanakkor az Istentől származó természetfeletti gondolkodás teret ad annak, hogy eltérő nézőpontból közelítsük meg az elért eredményeket, a számokat, a sikereket és kudarcokat, mert végülis

a lényeges az, hogy elérjük, hogy minél több ember találkozhasson Krisztussal, és ezt csak Isten láthatja igazán.

Mit vár az Opus Deitől a következő 50 évben?

Szeretném, ha az Opus Dei a barátságot hirdetné, a hit megnyilvánulását a munkában, a lélek szabadságát és kreativitást abban, hogy az Egyház végre tudja hajtani az apostoli küldetését, és hogy közre tudjunk működni egy igazságos társadalom létrehozásában.

Miből áll az a szolgálat, amit a Mű- vagy ahogyan szintén mondani szokták Isten Művének - egy tagja az Egyháznak nyújtani tud?

Az Opus Dei tagjainak különleges elhívása – akiknek túlnyomó többsége világi személyekből áll és csak a két százaléuk pap – a

Krisztussal való személyes találkozásban rejlik, a családban, a munkában, a kapcsolataikban, tudván azt, hogy az életszentség nem csak szupernők és szuperférfiak kiváltsága, hanem a hús-vér embereké, a maguk sikereivel és kudarcaival. Az „életszentség az utca közepén”, amiről Szent Josemaría is prédikált, arra ösztönöz minket, hogy minden helyzetre méltó megoldást találjunk.

Mi a világiak feladata az Egyházban, vagy minek kellene lennie?

Ahogy azt a II. Vatikáni Zsinat is hangsúlyozta, a világiak hivatásához hozzá tartozik, hogy keresztény szemléletet vigyenek a világi dolgokba: a munkába, a családba, a gazdaságba, a kultúrába stb. Az ő feladatuk, hogy közreműködjenek a világ megszentelődésének elérésében, Krisztus szeretetét

sugározva mindenhol és minden körülmények között; és ez az a terület, ahol még sok a tennivaló. Gondolok itt például a világiak képzésére a bioetika vagy a szociális igazságosság területén, és annak tudatosításában, hogy az evangelizációban ők is főszerepet játszanak. Egy laikus küldetése nem korlátozódhat az egyházi struktúrákban való „pozíciók elfoglalására” csupán.

1946-ban, amikor Szent Josemaría az Opus Dei jogi jóváhagyását kérte, azt válaszolták neki, hogy száz évvel korábban érkezett. Tekintettel arra, hogy a Mű fennállásának száz éves évfordulója közeleg, mit gondol arról, hogy az alapszabályok jelenleg zajló reformja, amit a Szentszék kezdeményezett, összefügghet az alapítónak adott akkori válasszal?

1946-ban az Opus Dei négy országban volt jelen, most hetvenben. Abban az időben meglepőnek tűnhetett és idő előttinek egy olyan, kifejezetten a világiakhoz intézett üzenet, amely őket az életszentségnek a világban történő megtalálására hívott, annak ellenére, hogy az üzenet az Evangéliumban gyökerezik. Biztosíthatom róla, hogy a Szentatya által kért jelenlegi alapszabály-módosítás pontosan ehhez a karizmához való igazodást jelenti, amelyet ma már jobban megértenek és osztanak. A jogi szabályozás követi az élet változásait, a megvalósított üzenetet, hogy támaszt és folytonosságot adjon az életben.

Az Opus Dei tagjainak többsége nőkből áll, akiknek nagy része házas. Hogyan tudná jellemezni azokat, akik házasként élik és ajánlják fel életüket az Úrnak?

A házasság is az életszentség egyik útja: az Opus Deiben valamennyi tag – házasok, egyedülállók vagy cölibátusban élők – ugyanabban az elhívásban, küldetésben és felelősségen osztoznak. A házasok annak tudatában élik az életüket, hogy az Isten iránti szeretetük a családjukon, barátságaikon és a munkájukon keresztül valósul meg. Ennek nagyon nagy szerepe van a szolgálatok értelmezésének megváltoztatásában. Ami a nőket illeti - akik ahogyan Ön is rámutatott, többségben vannak -, velük kapcsolatban Szent Josemaría megértette, hogy nélkülük a Mű nem lehet teljes. Az Opus Deit nem érthetjük meg a nők mással nem pótolható részvétele nélkül, ahogyan nem lenne értelmezhető nélkülük a család, a munka világa és a szociális élet sem.

Ferenc pápa a hivatások válságát úgy jellemezte, mint „vérvesztesség

az Egyház számára”. Ön Istennek ajánlotta fel az életét fiatal korában, ezt követően pedig pappá lett. Ma miért lehet olyan nehéz az emberek számára elfogadni az apostoli cölibátusra való elhívást?

A mai világ azzal a kihívással áll szemben, hogy újra hinni kellene az elköteleződésben; egy életre szóló szeretetben, ami telve van örömmel és szabadsággal. Sokak számára az elköteleződés korlátokat jelent, miközben valójában Isten mindig fénylő, új horizontokat nyit számunkra. Azt mondanám, hogy alapvető fontossággal bír, hogy visszaszerezzük a reménység erényét.

„Az Egyházban mindenki számára van hely”, mondta Ferenc pápa 2023-ban Lisszabonban, az Ifjúsági Világtalálkozóán. Mit jelent tulajdonképpen ez a nyitottság és hogyan tud az Opus Dei

közreműködni abban, hogy ezt az üzenetet megértsék?

Ahogy Szent Pál is mondja, Isten azt akarja, hogy mindannyian üdvözlünk és megismerjük az igazságot. Ezt az egyetemességet a pápa központi tanításaként fogalmazta meg. Szent Josemaría is arról beszélt a lelki gyermekeinek, hogy tárják ki a karjukat mindenki felé. Egy megosztottsággal és falakkal teli világban nekünk, Krisztus követőinek ezt a jól kijelölt utat kell végigjárnunk.

Az Opus Deiben minden korosztály képviselteti magát. Mit tud tenni Ön, mint atya és prelátus, hogy előmozdítsa a generációk közötti együttműködést?

Az otthonomban, Rómában többen együttélnek egy 102 éves személytől a még a harmincas éveiben járóig. Sok más dolog mellett az idősebbek megosztják a tapasztalataikat a

többiekkel, míg a fiatalabbak az illúzióikat és a vitalitásukat. A generációk együttélésére szeretettel kell tekintenünk, tudván azt, hogy az néha mindkét oldalról áldozatokkal jár.

Az Opus Dei számos tagja aktív részt vállal a szociális szféra területein, mint például kollégiumokban, egyetemeken és szociális munkákban. Ennek ellenére találkozhatunk velük szemben ellenséges narratívákkal. Ön szerint miért fogalmazódhatnak meg ezek és hogyan lehet rájuk reagálni?

Néha azt gondolom, hogy ezek a narratívák, amelyeket említett segítenek minket abban, hogy megtisztuljunk annak a kísértésétől, hogy nekünk nem kell javítanunk magunkon és még inkább attól, hogy elégedettek legyünk. Mint mindenkinek, nekünk is szükségünk

van elgondolkodni azon, hogy mi az a jó, amit szeretnénk megvalósítani és ehhez képest mi az, amit valójában elérünk. Az alapítónk felhívta a figyelmünket arra is, hogy a Műnek „emberi dicsőség nélkül” kell működnie.

Másrészről természetes, hogy vannak eltérő nézetek, mert a dolgokat sokféleképpen lehet értelmezni. Az eltérő vélemények segíthetnek is, ha azok őszinték; ezek alapján bocsánatot tudunk kérni és javítani tudunk magunkon. Szeretném, ha bárki, aki ezeket a foglalkozásokat végzi, lássa, hogy ezzel a béke és öröm magjait veti el.

Személy szerint én örömmel látom, hogy az év szinte minden napján kapunk olyan emberektől felvétel iránti kérelmet, akik korábban már részt vettek az Opus Dei munkájában, de valamilyen okból később eltávolodtak tőle. Ezek az

esetek az Úrtól jövő figyelmességek, amelyek bizonyos értelemben felülírják a túlságosan ellentétes narratívákat.

Jövőre Rómában tartják az Ifjúság Jubileumát. Mit gondol, mi a legnagyobb kihívás ma, amivel a fiatalok szembesülnek, amikor Istenhez próbálnak közelebb kerülni?

Egyedül Krisztus a válasz a fiatalok szívében lévő kérdésekre, és hogy Isten szeretete, ha kinyitják a szívüket Neki, képes meggyógyítani a sebeket és gyengeségeket. Talán leginkább mi, felnőttek kellene megkérdezzük magunktól, hogy képesek vagyunk-e megérteni a fiatalokat. Természetesen egy következetes élet tanúságtétele is elengedhetetlen ahhoz, hogy megmutassuk a Krisztussal való élet vonzerejét.

Író: Nicolás López Martínez.
Szerkesztőség: Semana Magazin

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/interju-a-prelatussal-a-
szentseg-nem-a-szupernoke-vagy-a-
szuperferfiake-hanem-a-hus-ver-
embereke/](https://opusdei.org/hu-hu/article/interju-a-prelatussal-a-szentseg-nem-a-szupernoke-vagy-a-szuperferfiake-hanem-a-hus-ver-embereke/) (2025.03.24.)